

Somiar és perillós

La Mariona era una nena molt feliç. Tenia onze anys i vivia en un poblet petit, voltat de boscos i de muntanyes. Era l'única filla de la Teresa i del Manel, que treballaven de forners. La Mariona tenia molts amics; de fet, tothom se l'estimava molt. Per això, una tarda, en tornar d'escola, es va quedar tota trista en obrir l'agenda del col·legi ...

- Què hi diu, filla meva? -preguntà la mare-

La Mariona es posà a plorar.

- Però ... quin mal gust! Algú et vol espantar. No facis cas, bonica. Oblida-te'n i demà fes com si res no hagués passat. Si t'espantes serà pitjor. Vine, que et faré el millor berenar de la teva vida...

La Teresa tallà dues llesques molt boniques de pa, les sucà amb un tomàquet de pagès que feia bo de mirar, i també tallà un bon tros de pernil, tendre com la nata. Els ulls de la Mariona, però, seguien tristos, encara que la boca somrigués.

- Bona nit, mare! Bona nit, pare!

La Mariona va fer un petó ben gros a tots dos i va anar a dormir. Enmig de la foscor, embolcallada pel silenci, es va recordar d'aquella frase mal escrita, tremolosa, que deia: Vigila aquesta nit ... Somiar és perillós!

De cop i volta, va començar a sentir com si sortís d'ella mateixa. Es veia estirada al llit. La sensació era meravellosa, com si ja no tingués pes, com si pogués travessar-ho tot i moure's sense cap impediment. Però mentre gaudia d'aquella experiència, alguna cosa l'estirava més amunt: ara veia la caseta des de pocs metres d'alçada; mai no havia vist aquelles teules tan ben alineades, ni la geometria del jardí, ni la pau que traspuaven aquelles parets vistes des de la distància. Una altra vegada, una força misteriosa l'estirava cap amunt: ara veia el poble, totes les casetes al voltant de la vella església romànica. Però una altra vegada aquella atracció incontrolable feia ascendir la Mariona a una alçada molt superior. Ja no veia el poblet, veia una gran extensió de terreny. El somni ja no era plàcid i agradable. Era evident que una mà misteriosa anava portant les regnes de tot el que passava. I dins el somni ressonava aquella frase: Vigila aquesta nit ... Somiar és perillós!

Novament es feia la foscor, i una mena de remolí fosc immergia la Meriona en una mena de viatge frenètic cap a la por. Tot era silenci. Ja no hi havia moviment. No hi havia res. No es veia res. Era com estar enmig del buit, del no-res. L'única esperança era sortir d'aquell somni abominable. Però, com? S'havia perdut la noció del temps. Havien passat minuts? Hores? Entremig de la incetesa va anar arribant una veu pregona: Aquí, Mariona! Ja t'ho havia dit! Ara ja ets meva!

Ella es va girar. Però no es veia res. Va començar a cridar desesperadament i a cridar que no volia. Aleshores es tornà a sentir ficada dintre un remolí de foscor. Anaven arribant clarors, llums, olors conegudes:

- Nena, filla! Què et passa?

- Mama, ha estat terrible. El pitjor malson que mai no he tingut!

Aquella nit la Mariona va dormir amb els pares. I els dies van anar passant. Semblava que tot estava oblidat. Però una tarda, en arribar de casa i mirar l'agenda ...

- Per què plores, filla? ... No em diguis que ...

Una altra vegada aquella nota. Semblava que qui l'havia escrita tenia moltes ganes de fer mal. Era una lletra trencada, plena de tremolor; només de veure-la ja infonia respecte.

- No facis cas, filla! Algú vol espantar-te. Demà aniré a l'escola i parlaré amb la teva tutora. Aquesta nit, si vols, pots dormir amb nosaltres.

La Mariona no s'ho va fer dir dues vegades. De fet, li agradava més dormir amb aquell matalàs a terra que en el seu propi llit, ... era com si estigués d'excursió.

Quan tots els llums de la casa ja estaven apagats, la Mariona va agafar el son. No li va costar gens adormir-se.

De seguida, però, va tornar a sentir com si sortís d'ella mateixa. Es veia estirada al matalàs, però ... hi havia algú dret al seu costat. Era un personatge cobert per una llarga capa negra, que s'inclinava lentament cap a ella. Des del somni la Mariona volia evitar-ho; intuïa que volia fer-li mal. Però una força que sortia del no-res li ho impedia.

L'esglai de la Mariona va ser encara més gran quan va mirar cap al llit dels seus pares ... no hi eren! Va buscar-los amb la mirada per tota l'habitació, ... però res!

Ella prou cridava: Mama, papa! Fins que aquell personatge misteriós es posà dret. Era com si l'hagués poguda escoltar. Lentament es va anar girant: els braços se li anaven obrint en direcció on ella creia estar. La poca llum que pentreva a l'habitació per la finestra va ser suficient per revelar la identitat d'aquell ésser malvat ...

- Noooo! Per què?

- Filla! Desperta! Tranquil·la!

- Mama, he tingut un somni terrible! On és el papa?

- L'han telefonat d'un restaurant, que necessitaven pa urgentment.

- Era ell, mama! Era un ésser fosc, cobert amb una capa negra! Ens vol a les dues! Ho sé segur, mama!

- Descansa, Mariona. Estàs molt alterada.

Passaren els dies. Un matí la Mariona no es va despertar. Cap metge, cap psiquiatre no ho va poder aconseguir. Els seus ulls s'obrien de tant en tant i reflectien una expressió de terror espantosa. El pare va desaparèixer misteriosament al cap d'un temps, i la mare començà a tenir el mateix somni.

En diverses cases del poble va aparèixer una frase misteriosa que tothom considerava una broma de mal gust. Però mai va tornar a haver-hi pau i felicitat en totes aquelles terres.

FI

Trobaràs més continguts a: [ferranmateos.cat](#)